

middag för släktingar och närmare bekanta, men Fästman har gott ut, och råkat andra vänner och ätit med, och sedan då han kom hem har han dock hållit gästerna sällskap, fastän han ej kunde deltaga i måltiden, jag gläder mig riktigt att få se det unga paret.

Faväl min egen Älskade Make snart åter skrifver jag till dig, när du har tillfälle så glöm ej, att gläda din

Jeanette med dina
kärleksfulla ord.

10

186 J. V. SNELLMAN – J. L. SNELLMAN 11.VIII
1849

HUB, JVS handskriftssamling

H:fors den 11:te Augusti 1849.

Älskade min Hustru lilla!

Gud välsigne Dig för Dina många, snälla, öma, kära bref. De göra mig så lycklig att jag hade lust dröja längre borta – om jag icke likväl skulle sakna Dina blickar, läppar och armar veka och Ditt varma hjertas slag vid mitt. Ja jag saknar Dig, min egen ljufva maka, hvarje stund, och det skall blifva mig en glad dag, då jag åter får styra färden till Dig och de Våra, små stackarena.

20

Oväntade hinder hålla mig dock några dagar längre qvar härstädes. I hvad på mig berott, har jag arbetat flitigt, och vore snart resfärdig.

Planerna äro nu så långt komna, att jag med någon säkerhet för deras fullföljande kan förtro saken till Dig. Jag har nemligen tänkt: det blir Dig blott sorgligt, om jag meddelar Dig förhoppningar, hvilka sedan icke slå in. Frågan är, att här i Helsingfors inrätta ett Handels Institut, ett slags Skola för blifvande Köpmän, hvars Föreståndare jag skulle blifva, och som skall gifva goda inkomster nog, efter två år mer än dubbelt mot min lön i Kuopio. Skolan skulle öppnas nästa Februari. Emedan jag i den får icke många undervisningstimmar och ämnar lemna Tidningen ifrån mig, så har jag för plan, att derjemte börja en handel med Väggur, sådane som det der hemma, och för deras sammansättande anlägga en verkstad. Detta lofvar blifva ett lönande företag, ehuru dermed icke medhinnest stort på första året.

30

Angående Institutet får Du nog nämna för Pappa. Säg att min lön, blir första året minst 700 R^{ubel}, andra året minst 800, och sedan bestämdt 1 000 R^{ubel} Skilfve^r. Till hvaroch en kan Du äfven säga, att vi troligen flytta till Helsingfors; dock lär det ej komma att ske förrän i vinter – till Februari. Likväl få vi öfverlägga derom. Endast för besparings skuld är väl att dröja med flyttningen. Men det öfriga af våra planer kan vara bäst att icke omtala för någon, icke ens för Pappa till vidare.

40

Det enda, som härvid kostar på mig, är att lemna läsandet och skrifvandet. Men det får ej hjälpa. Du får kyssa mig till ersättning på Dina och barnens vägnar.

Eljest ser framtiden nog betryggad ut. Hit till Helsingfors hade jag ej velat flytta, men för Institutets skuld går ej annorlunda an,

50

Då hela denna omsvängning är beräknad för framtida bergning så måste vi snällt inskränka våra behof isynnerhet för de första åren. Mig är detta icke svårt; ty ett stilla lif i hemmet är allt, hvad jag till min förströelse behöfver. Värre kan det blifva för Dig, barnet lilla, som

ännu räknar på mera yttre glädje. Äfven den skall icke helt och hållet saknas Dig här, så vidt jag förmår; nöd skola vi med Guds hjälp icke lida. Men än mera än förr kommer vår glädje dock att bero af Din omsorg och Ditt hjertas goda håg för allas vårt bästa. Blif icke ledsen deröfver, att jag kallat och kallar Dig »barnet.» Du vet nog, att jag önskar, att Du icke må vara barn mera, utan den öma omtänksamma makan och modren, utan hvars vård både jag och barnen vore öfverlemnade åt all slags otrefnad och brist, och utan hvars kärlek deras och mitt lif vore så tomt. Ja älskade Maka goda! Det skulle
 10 fordras mycket mod att önska lefva ens för våra kära barns skuld utan Dig. Men huru tungt än lifvet nu må vara och blifva, jag tänker och drömer alltid: der vid min makas hjerta har jag dock hvila från bekymren, der i det älskade hemmet, Gud gifvit mig, skall jag dock njuta frid och glädje. Tro för sannt, att det är detta mitt häftiga begär, att finna mitt allt hos Dig och i Din lilla verld, Du åt mig skapar, som så ofta gör mig otålig öfver allt, hvad som hotar denna velds framtid. Tro, att ehuru jag känner pligter att uppfylla utom hemmets krets, alla mina tankar och omsorger dock ständigt hvälfva sig kring hemmet; såsom Du äfven sett, att jag blott motvilligt någonsin lemnar dess
 20 tröskel,

Det rörer mig djupt, hvad Du älskade min skrifver om Din slutenhet. Neka kan jag ej, att det ofta legat mig tungt på, att aldrig höra Ditt hjerta tala eller hos Dig märka behovet af något meddelande. Jag skulle intet kärare sysslande känna, än att höra Dig fråga om, hvad som rörer vårt enskilda lilla lif, och hvad som eljest kunde väcka Din håg att veta – att höra Dig fråga härom och få förklara och berätta och att eljest komma under fund med Ditt hjertas tankar. Men med menniskan vill det Gu'nås i allmänhet vara så beskaffadt, att man sparar på de ord, som kunna göra nästans glädje, icke på dem, som
 30 oroa och såra. Så har äfven jag mindre ofta, än jag bort, för Dig sagt, huru innerligt jag älskar Dig, och huru lycklig Du så mången stund i lifvet gjort mig, medan jag deremot lätt låtit mitt missnöje bryta ut, icke sällan häftigare, än jag känt det. Förlåt detta Älskade min! Också har kanske min strånghet gjort, att Du förlorat modet förtro Dig till mig rätt öppet; ehuru jag väl dock får trösta mig med, att jag nog mången gång varit idel kärlek och hängifvenhet och likväl sett Dig tyst och sluten, om icke kall, mottaga bevisen på min ömhet. Mången gång skulle det gjort mig glädje att höra Dig yttra en vilja eller ett tycke om, hvad som bör ske i våra små förhållanden, och jag skulle af glädje
 40 genast samtyckt, såsom jag någon gång fått göra det, då Du öfverraskat mig med att visa en önskan angående vårt lif. – Men huru gerna vill jag icke glömma mina egna fel och Dina i tanken på, att jag har Din kärlek, och i den öfvertygelse, att Du dock tyst betänker, huru Du skall sörja för mina återstående dagars lycka. Löne Dig Gud i himmeln för den tanken älskade, ljufva Makan min! Jag vill icke låta tron derpå förgå, och skall arbeta att bereda Dig den lycka, jag förmår. När jag deri brister, så förlåt mig Du och tänk, att jag haft så mycket att lida och slita i verlden, och att det förbittrat mitt sinne och gjort det otåligare, Brist på omsorg om Dig och de våra skall Du med Guds
 50 hjälp aldrig hos mig finna. Behåll deri den goda tillit, Du haft, och tro, att så länge jag eger lif och helsa, skall jag icke förfalla i håglöshet och lättja, utan med gladt sinne, då det är för Er, arbeta och sträfva.

Under det jag skrifvit detta, i dag, har jag åter haft glädjen af ett bref. Tack, tack, Makan goda! De breffen äro mig så kära. Lyckligt, att gossen hunnit till ny tand. Lyckligt, ovärderligt lyckligt, att både Du

och barnen alltid varit, och att I ären så friska. Kyss dem, våra älskade, ömt från deras fader. Snart, snart får jag sjelf hölja Dig och dem med mina kärleksfulla kyssar!

Helsa varmt och tacksamt Farbror och Tante. Till Nanny en särskild helsning från Hennes Farbroderliga beundrare. Glöm ej Melander och Gossarne. Till Olivia och Ida stackarena äfven min kära helsning.

Calle har jag ej sett på en vecka. Han är allt ännu hos Borgströms på landet I morgon skall jag dit på middag.

Farväl min älskade ljufva makan. Så tungt, så tungt, att gå till sömns blott med tanken på Dig och så långt från Din varma famn. Att nu känna Dig krypa nära med hufvudet lilla på mitt bröst, vore salighet. Du sofver väl nu godt. Jag, såsom ofta, vakar med hjertat fullt af tanken på Dig,

Din trogne
J. V. S:n

Kl. 1 om natten till den 12:te Aug.

187 J. V. SNELLMAN – J. L. SNELLMAN 18.VIII 20
1849
HUB, JVS handskriftssamling

Ömt Älskade Maka!

Helt bekymrad skrifver jag, ehuru väl jag sjelf till en del lärer vara orsak till mitt bekymmer. Du fick väl den 7:de mitt bref, hvori jag lofvar afresa härifrån kring den 12:te och beder Dig ej vidare skrifva. Men den 6:te gick ju post från Idensalmi. Då hade Du ju ännu icke fått mitt bref och hade väl, snäll som Du varit, bort skrifva mig till. Emellertid har jag hela denna vecka intet bref fått och är deröfver i jemn oro. Mitt enda hopp är, att någon resande från Kuopio på Postkontoret uttagit mitt nämnda bref, och att Du fått det tidigare än den 6:te. Du har då glömt beräkna, att jag antagit brefvets framkomst till Tisdagen och derföre ännu hoppats på Ditt bref från Måndagen. Bevare Gud! att någon annan orsak funnes till Din tystnad. Med stor oro har tanken på Din möjliga sjukdom, dessa dagar uppfyllt mig, med bitter förkänsla och bittra tårar har jag för ögonblick tänkt på den utsägliga olyckan, att förlora Dig. Ja älskade Maka! om Gud straffade mig så hårdt, vore sannerligen min kraft bruten i lifvet. Med ödmjukt, ödmjukt hjerta vill jag bedja om förskoning för denna hårda pröfning; och jag vill hoppas, att naturens vanliga ordning icke skall omvändas, för att förkrossa mig. Äfven Du älskade bör tänka så, att Ditt lif är mig det dyrbaraste på jorden. O, jag säger så litet! Det är mig mera än mitt eget lif, än allt. Tänk också, att Ditt lif är det dyrbarare för våra barn. Mig kunna de arma små lätt sakna; men utan modersvård vore deras barndom hård och öde, deras framtid osäker och lätt gifven förderfvet till pris,

Men jag vill vända mina tankar från dessa sorgliga aningar, hoppas och tro, att dessa rader ännu komma i Din varma hand, till Ditt varma hjerta. Min hela själ är hos Dig min älskade, ömt, ömt saknade ljufva maka. Jag har hela denna vecka haft arbete från morgon till sena natten. Nu är kl:n 9 f. m. och jag måste åter gå till Borgström, der Assekuranskomiteen sitter, vars Sekreterare jag är. Detta har fördröjt min resa en vecka. I Tisdag Onsdag måste jag slippa härifrån.

Helsa alla. Kyss barnen tusendefallt ömt från deras fader. Mina